

MOLNÁR LAJOS

A világba hajított téglá három szárnya

1.

Előjössz, mint a fal

Ahogy Jézus Lázárt előhívta a barlangból,
ásóikkal megtalálnak téged is. Jövőjük után
kutatnak, és a folyók hordalékai alól őskori
téglafalként ásnak ki. Eddig is voltál, csak
gyolcsba tekerve zápult tekinteted. Nem
halsz, ezért nem is születesz meg. Talán
valaha gondolat voltál, és lettél barlangfalon
vagy téglán egy karcolás, avagy egy téglában
a harsonás. És Dvorák IX. szimfóniájának
negyedik tételében hirdetik a harsonák:
táá-tá-táá-tááá-tá-táá, üvölt, bömböl
az idehajított újvilág. Téglát raksz téglára,
és kutatod, mit is tart össze a lélek, ez
a szent habarcs. S ha majd elkészül a vár,
a harmadik szemed ablakán szíveddel
kilátsz. Az erőt keletről várod, ezért
a házioltárt erre a falra teszed, így lesz erős
a várad, mint Istenünk. Mosolyra
mozdul habarcsos szád.

2.

A falban zajong a csönd vízesése

Hallgatod magad. A csönd kemény, mint
a téglá, abból építesz várat. Az első téglát
a mészégetők kemencéjében égeted ki.
Mikor a boksából kiveszed, hangok
ömlenek rád az ég csatornájából. „A vár

ereje nem a falakban vagy, és nem véd meg se pajzs, se plafon.” A falon nem a légy piszkot lesed, csak annak közepét. Mély, mint a kút vizében a Hold tükörképe, arcán ragyognak a kráterek ragyái. Bemegy a kráter belsejébe, lábad alatt süpped a talaj, és lefotózod a Surveyor-3 űrszondát. A falban zajong a csönd vízesése, benne zúg ez a vers is. De a fal lehet gát, mely a víz útjában áll, és a kiapadt holdtenger felett a védők lelke lebeg.

3.

Eldőlsz, mint a fal

Mállik a múlt, mint a fal. Téglában lakik a csend és a ferdén hulló záporosó, ahogy te az ötszögű várban. A falak mögött ellazulsz. Békét lélegzel be, és ez erődítménnyé lesz benned, bár a félelem kóbor áramai néha még rándítják izmodat. Csontjaid apró mozdulatokra is ropognak, hogy mállasz, ez a jel. A fal a félelem számára csak egy falat, ezért laksz lakat alatt. És a téglák kopogó szemei tükrözik vissza az arcodat. A mondatnak két oldala van, mint az éremnek. És az eldől, mint a fal. Fordul a világosabbik felére. A nagyváradi téglavárban eldöntöd, ki vagy. És nem múlsz el, mindig élsz, mert terem rajtad a penész.

Hangokból építész házat

Játszol. Furulyaszóra szívedben kígyó
magasodik föl, a harmadik szemedben
kinéz, aztán vissza a két szemedre. Nem
hiába tanultál hegedülni, most lószőrrel
hangokból építész házat. A tetőgerendák
karácsonyfaként világítanak, jelzik
az eltévedt utakat, hazatalálnak ők
az újjászületésben. Minden lehetőséget
megtapasztalsz, a báránybélen egyszerre
játszod Mendelssohn e-moll hegedűversenyét
és a bonchidai forgatóst. Előbb az elejétől
a végéig, aztán visszafelé, hogy minden utat
bejárj. A szavakat nem keresed, ők találnak
rád. Hiába alkotják azonos hangok,
ugyanaz a szó is mást jelent, mert másik
konyhába, másik délutánba érkezik meg.
Házad kéményén nem bodorodik a füst,
a szívedben építetted, így nem kell fűtened.
Madzagon lógsz le az égből, falak nélkül
szabad vagy, átjár a szél.

Ahogy bomlanak szirmaid

Napról napra más a formád, ahogy
bomlanak szirmaid. Illatodat kötéllel
földeled, és ezüstzsinórral pányvázod
az éghez. Gerinced mentén hét izzó
gyúl ki, gyémánt füzérként csillognak.
Jól trágyázott, nedves földet
eszel, és jókedvedben virágod forog
a szárán. Kilégzéssel növeszted
ágait, és a levelek galambbá állapotodnak
meg, turbékolásukkal fürge indákat
teremtenek. Szomorúságodban
szíromesővel sárgára fested a földet, de

később a szirmokat összeszeded,
visszarakod a szárra, és azok újra virágot
alkotnak. Virágporként méhek gyűjtenek
össze, egy részedből viasz lesz, valaki
hengerré gyúr. Mikor meggyűjtanak,
akkor veszed észre, hogy kanóc bújik meg
benned. Lángod fölfelé szökik, hogy
egyesüljön a Nappal. Öröké más a formád.

Bújócska a szíveddel

A szíved tele erekkel, vérrel. Az egész
tested lüktet, nincs más szerveid, csak
a szív. Ahogy a gát összeszorítja tág
teret, karoddal úgy rakodsz, szíved
pedig a céltáblához visz. A szemed,
a harmadik, hímveszőként behatol
a céltábla közepébe, és egyesülsz vele.
Alig ocsúdsz föl az élvezetből, szíved
eltűnik, keresed és megtalálsz egy
bokor mögé bújva. Megint köddé válik,
már egyre kisebb, akkora sincs, mint
egy pingponglabda. Rábukkansz egy
sárga szilvalevél alatt, vörös, mint a
galagonya. Nyomtalanul eltűnik, már
szívverésed sincs, csak az óra ketyeg és
a harang kong. Üres lufiként lebegsz
a levegőben. Most már így maradsz.